



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput XII. Recensentur, quæ sequentibus annis pro Hispania egit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

& ipsius Ministros, videre, an hac symbola, deant veritati eorum, que isti classi evenerunt ostensa Venerabili Marina, exactè responderunt. Nos prosequamur nostram historiam.

CAPUT XII.

Recensetur, quod sequentibus annis pro Hispania egit.



Non minus hac fidelissima famula Dei, & amantissima sue charæ patrie filia, se eidem faventem sequentibus annis exhibuit, quam prioribus, sicut vidimus. Id clarè patebit ex scriptis, que suo ordine connectemus. Anno sexcentesimo vigesimo nono ita ait.

Die Sabbathi, duodecimâ Junij, me Dominus vocavit dicendo: Anima veni mecum, & quiesces. Ego ob meos timores aliquantum reluctabar, sed mei Domini Angeli me duxerunt per quosdam amœnissimos ac deliciosissimos campos ad cœlestem patriam, comitante me Divinâ Majestate. Perambulavi, non procul progrediendo, ter quâterve cœlum, ac tandem cœpi destitui viribus, & visa mihi sum corruere instar mortuæ. Resurre vites, Anima, dixit tum Dominus, & esto bono animo. Accesserunt ad me Angeli, multumque me confortaverunt, unde mihi fui restituta, & cum ab ipsis ducerer per eam cœlestem civitatem, quæ plena erat gloriâ, ac beatis Palatinis, Divina Majestas mihi dixit: Anima, conscende hos gradus. Postquam autem ascendi ad immensam quandam altitudinem, deprehendi me in altissimo castello, ubi mihi rursum dixit Dominus: Age Anima, aspice hinc, quid fiat, propterea namque te huc adduxi. Aspexi, & vidi quandam nostram classem Catholicam navigantem in mari, atque eminus prodeuntem aliam classem hæreticorum copiosiore, & munitiorem nostrate, quam cepit insequi. Quia erat multò potentior, incussit nostris timorem. Conspexi verò statim multos Angelos Dei, constituentes se inter duas classes, & objurgatis nostratibus, eò quòd se exhiberent pusillanimes, ipsdem dicentes: Quare

modicam habetis fidem in Deum, qui vos juvabit? Adversarij inceptorum nostram classem impetere tormentis, sed nihil proficiebant, ideòque agebantur in magnam rabiem. Increpabantur, & urgebantur à suo Archithalasso, & illi respondebant: Domine jaculamur frustra, & perditum apparatus tormentarium, nullum operæ pretium referentes. Interea fuit excitata grandis tempestas, & nostri se receperunt ad quandam portum, ubi effugerunt periculum. Hostes se, ob hanc tempestatem, commiserunt alto mari, quæ illos tamen insequeretur, donec ipsos dissiparet. Multæ eorum naves naufragium passæ interierunt, aliæ contractæ aliò declinaverunt, seque separaverunt, ut illas amplius non viderim. Nostri omnes latissimi evaserunt salvi. Deus sit benedictus. Amen.

Ad finem hujus scripti addit P. Michael de Orenja hæc verba: Classis hæc infidelium fuit Anglica, quando prodivit ad intercepionem nostram classem venientem ex Indijs, & postea est dispersa, quod constabat universæ Hispaniæ. Pergit Venerabilis Marina, & respondens ad annum millesimum sexcentimum vigesimum octavum sic inquit.

Dum orarem primâ hujus mensis februarii, petendo à Deo magnis affectibus remedium temporalium hujus Regni necessitarum, quæ mihi dicebantur esse mortuæ, dixit mihi Divina Majestas: Veni mecum, Anima, veni, & videbis, in quibus sit perditio Hispaniæ, & unde orientur calamitates, quas mihi recenseres. Duxit me Dominus ad quoddam mare, & vidi venientes parvas naves, onustas pecuniâ præpæ. Trahebant alligatas funibus alie naves grandiores quasi actuaras, & erant satis procul remotæ à portu, expectantes veluti clanculum, ut incolæ contingerent venirent accepturi eam moneram. Tam

mihi Dominus dixit: Vide Anima, quid fiat: hoc esset emendandum, quia hinc oritur perditio Hispaniæ. Visne, ut hos omnes nunc submergam? Consideravi id, atque dixi: Nequaquam, mi Domine, verum submerge hanc monetam, quam advehunt, & in qua damnum consistit. Nulla ratione, sed etiam illos omnes, subiunxit Dominus: nunquid non vides esse hæreticos? Subito exclamaverunt duo Sancti Angeli, ibi præsentés, dicendo: Noli, noli Domine, per tuam misericordiam, noli ipsos submergere: poterit namque fieri, ut convertantur. Ego quoque dixi: Noli, mi Domine, es enim potens, ut illos ad te convertas. Exorta fuit continuo ingens tempestas, & naves sunt ingressæ quoddam quasi ostium fluminis, ubi omnia, quæ advehébant, fuerunt submersa, & homines salvi evaserunt. Deus sit benedictus.

Feriâ sextâ, octavâ Septembris, hoc eodem anno sexcentesimo vigesimo octavo, hinc interfui ijs, quæ agebantur in cælo, ubi vidi Beatissimam Trinitatem, & quoddammodo impressum in Divina ipsius mente æternum illud decretum, de creanda in tempore Virgine Maria, ut esset Mater Redemptoris generis humani. Vidi præterea, quòd, postquam illam creavit exemptam à peccato originali, cuius reliqui omnes filij Adam sumus rei, eadem Beatissima Trinitas præ se tulerit indicia lætitiæ, visâ pulchritudine & perfectione illius operis, quo absolutius eousq; non prodiderat ex Divinis ipsius manibus. Atque ut etiam ejus progenitores, præter naturale gaudium, quo affluebant, propter fructum sibi à Deo concessum, quando illum minus poterant ob senectutem sperare, speciali fruèrentur jubilo spiritus, misit ad ipsos Dominus aliquos Angelos, qui ijs gratularentur nativitatem magnæ illius Domine, cui Deus multos attribuit Angelos, qui ipsi in hac vita mortali assisterent, & inservirent. Ut verò beneficium, quod hac ratione conferebatur hominibus, & hierarchijs Angelicis, celebraretur in cælo, ubi magis agnoscebatur, mandavit idem Dominus, ut ibi singularis insti-

tueretur solennitas, in signum novi gaudij, quam peregerunt omnes illi Spiritus Angelici canentes, & jubilantes, ornatim (prout id tum à Domino repræsentabatur) novis festivis vestimentis quàm elegantissimè.

Mea anima occupabatur spectaculo horum mysteriorum cum magno solatio, quando mihi Deus ex sua misericordia dignatus est aliam gratiam præstare, ut meo modo fierem particeps illarum gratiarum, quibus fruebantur Cælites. Dixit enim mote humano Dominus, alloquens eam multitudinem Angelorum, qui in Divina ipsius versabantur præsentia: Quando celebratur magna solennitas, in eaque apparatus splendidum convivium, solet amico mitti quoddam ferculum, qui illi adesse nequit: æquum proinde est, ut aliquid feratis ei Animæ, reddendo ipsam participem vestræ lætitiæ. Statim duo speciales Angeli Dei, cum comitatu aliorum, ferentes in manibus canistellum rectum linteum, abiverunt ex cælo, concinendo suavissimè Divinas laudes, & postquam per venerunt ad meum cubiculum, deposito canistello, omnes se cum magna reverentia prostraverunt. Hujus facti novitas me obtupefecit; vidi autem, eò versùs respiciendo, ad latus meum dextrum Christum JE SUM Dominum nostrum affixum cruci, quod tantò ampliùs sum mirata, quantum magis mysterium erat ab eo die alienum. Dixit mihi hæc tantummodo verba: Anima amplectere meam crucem. quibus auditis vivacissimè mihi in momento fuerunt repræsentati cruciatus, qui in ea sustinentur. Natura non defuit suo officio, aliquantum timendo, & eos averfando: considerando tamen, quid mihi esset agendum, & adhibendo conatum, ut me, opitulante Divinâ gratiâ, resignarem in voluntatem illius Domini, qui me alloquebatur, amplexata sum illam crucem, stringendo eam partem, quæ ab ipsius pedibus protendebatur ad terram. Tum mihi dixit: Audi, & attende, quid tibi velim dicere. Ecce Anima, licet in cælo non sim crucifixus, exhibeo me tamen tibi in hac specie videndum, ut meliùs intelligas, quomodo

K k 3 offe-

offeram Patri meo tormenta, quæ pro humano genere sum perpeſſus in cruce, rogando illum, ut miſereatur hominum, præſertim populi Chriſtiani. Nunc te oportet eundem in finem offerre quidquid egeris, vel paſſa fueris, pro ſalute & auxilio Chriſtianitatis, donec tibi aliud dicatur. Mea anima fuit velut abſorpta, dum audiret hæc verba, atque ille Dominus cœpit aſcendere, donec te ſubduceret meo conſpectui, quanquam relictiſ profundè cordi meo impreſſis, quæ mihi dixerat.

Tum ij Sancti Angeli ſurrexerunt ex loco, in quo erant proſtrati, & extendentes in meo paupere lecto illud cœleſte linteum, quo tegebatur caniſtellum, exemerunt quæ intra idem erant, & poſuerunt ſuper linteum. Fuit verò catena aurea ex cœleſtibus aurifodiis, contexta ex elegantibus annulis, non tamen magna, & falſis precatoriarum corollarum, quæ fuerunt pretioſiſſimæ, nec non alia cimelia. Acceſſit deinde meus Sanctus Angelus Cuſtos, & complicato ſecundùm quatuor angulos eo linteo, abſtulit illud cum omnibus, quæ erant intus: alij autem Sancti Angeli abeunt aſcenderunt ad cœlum. Converti me ad Sanctum Angelum meum Cuſtodem, dixique illi: Mi Domine Angele, quod cimelum ex his, quæ Deus mihi ſpectat ad me? Nullum, reſpondit ipſe, & ſine mora mihi ibi oſtendit, ac repræſentavit illos, ad quos pertinerent. Vidi verò, quòd illam catenam auream imponeret Regi Philippo Quarto Domino noſtro, quòdque, dum ea ipſi imponeretur, Divina virtus cordi illius communicaverit ſpeciale affectum, ad protegendam noſtram ſanctam fidem. Ex corollis precatorijs dedit unam cuidam, qui eſt inter ſummos Regiæ Majeſtatis Miniſtros, & quamvis illum optimè noverim, non vidi tamen, quid in ipſo operaretur. Poſtea diſtribuit omnes eas corollas, & reliqua alijs Miniſtris Regijs mihi notis. Bene nihilominus intellexi, dona ideo fuiſſe eum in modum collata, quòd Deus ab illis expoſcat vigilantiam in regimine, & purum gloriæ ipſius, ac ſanctæ fidei zelum, atque à me, ut idcirco ipſum invocarem, eidem-

que eam ipſam ob cauſam offerrem, quòd mihi Divina Majeſtas injunxerit agendū, & patiendum. Ipſe me dignetur juvare, ut in omnibus exequar ſanctiſſimam ejus voluntatem. Amen.

Quantopere in Catholico Philippo Quarto Regis & Domini noſtri, pectore, ab ipſa ſanctia reſplendeat affectus protegendæ fidei, cuius à ſuis Majoribus eſt factus hæres, novit univerſus mundus: fueritne is auctus ex eo die, quem hic Venerabilis Marina deſignat, pro-voco ad illos, quibus ſunt magis explorata ejus temporis acta, & perſpecta res Aula, atque ad ipſam experientiam Regiæ Catholice Majeſtatis, quam Deus conſervet. Certum eſt, hæc iſta nequeant deſiniri, quòd adeo manifeſtus, adeoque frequentes Regij ipſius animi votamus effectus, quoad fidei deſenſionem, venerationem Eccleſiæ Romanæ, & omnia concernentia pietatem, ac Divinum cultum, ut non poſſit dubitari, quin illi ſpecialiſſima liberaliſſimus DEUS hujusmodi dona contulerit. Redeo ad hiftoriam, ubi anno ſexcenteſimo trigefimo ita hæc Virgo, ſollicitiſſima ob amiſſum Buſcoducum, loquitur.

Matutino quodam tempore, die vigefimâ quartâ hujus anni ſexteſcentefimi trigefimi, cum miſerabile meum corpus ſumme eſſet debilitatum, propter acerrimos dolores ingraveſcentes ex diuturno meo morbo, & mea anima conſuetæ ſuz vacaret orationi, Deus in me excitavit inſolitos quofdam affectus, eâ vehementia, ut incumbente meâ imbecilli naturâ, mihi ab illis videret veluti exanimari. Oriebantur ex afflictione ac dolore, qui ab aliquot diebus inhæret quaſi fundo animæ, eò quòd occulta magni Dei judicia permiſerant, ut Hollandi hæretici occuparent urbem Buſcoducenſem, & graviffimâ afficerent contumeliâ quandam ſacram imaginem ſanctiſſimæ Virginis, plurimùmque inſolenter, & ſuperbirent ob hanc, & alias viſtorias relatas de Catholicis. Augebat meum dolorem notitia bellorum, quæ moliantur Principes Chriſtiani, & quædam adverſus Hiſpaniam, unaque illam quam habeo de communibus Regni neceſſitatibus, & particularibus pauperum præ vehementia ergo quaſi violenta huius-

afflictionis, & præ æstu horum affectuum, cepi exclamare, dicendo: Non quiescam, ô Beatissima Trinitas, non dabo somnum oculis meis, aut quietem diebus vitæ meæ, donec me vindices de his hæreticis, vel ipsos, si non sunt convertendi, pessumdes ac destruas, ad solatium tuorum Catholicorum, atque ad gloriam nominis tui. Et cum eodem fervore subungebam: Putasne fortasse, mi Domine & mi Deus, parum à nobis hîc amari, & æstimari tuam Sanctissimam Matrem, atq; non honorari toto animarum nostrarum affectu, ut possimus tolerare contumelias, quæ ipsi inferuntur? Profectò, Domine, necesse est ut id facias, neque ullatenus fieri aliter debet, atque oportet te providere his necessitatibus, & componere ista bella: neque ulterius, propter tuam bonitatē & misericordiam, ac amorem unigeniti Filij tui, nec non Sacratissimæ ipsius Matris, debes irasci. Hoc dicebam, & clausis aliquamdiu oculis instar mortuæ elangvescebam: Dominus autem ista dissimulabat, non alloquendo me, nec ullum mihi verbum respondendo.

Mea anima volebat rursus clamare, cum autem natura esset tantopere exhausta, non poterat. Quia tamen eadem affectus perseverabat vehementia, denuò me animavi, ac dixi: Noli cogitare, mi Deus & mi Domine, licet me privis viribus ad clamandum & vociferandum, quòd idcirco sim tacitura: corde namque, & desiderio, quod huic animæ intimè inhæret, te invocabo usq; ad mortem, & nisi me audiveris, mihiq; responderis, quarum te: jam enim novi viam, & scio, quâ mihi sit eundem, quia tu mihi id ostendisti. Ad hæc omnia Divina Majestas silebat, nihil respondendo, sed nec ideo ego tacebam, aut diffidebam, nam dixi illi: Quid est hoc, mi Deus, & mi Domine? cur mihi auferis vires ad invocandum te? cur id facis, infinitum Bonum meum, ut mihi videar à te repelli? quomodo, mi Domine, permisisti, ut perderetur illa civitas? tunc mihi modo gravissimo, & cum magna indignatione Dominus Majestatis dixit: Apage Anima, noli mihi hæc de te loqui, nec sis importu-

na in petendo, quia te quoq; tollam è medio, nè mihi de hujusmodi rebus loquaris, sicuti sustuli nubes, nè plueret. Audiebat id mea anima, & quamvis timeret ac tremere, nescio tamen, quid secretissimè viderit, ac adverterit in eo magno Domino, ut existimarem, ab illo hac ratione potius incuti metum, quàm quòd vellet mandare executioni majores justitiæ suæ plagas: unde quantumcunque metuerem, non despondebam tamen penitus animum. Subjuxit Dominus eadem autoritate, quâ prius: Misi ad eos, qui illis meo nomine loqueretur, ipsos illuminaret, diceretque ijs veritates, & declararet meam voluntatem: atque cum sufficientes haberent causas ad credendum, quod ipsis fuit dictum, nihil id cura verunt, & processerunt vijs prudentiæ humanæ, ubi occultissimi admittentur errores, non confidendo in te. Bene est, mi Domine, ajebam ego, optimè dicis: sed quid superest remedij? Mi Domine, quod factum est, infectum fieri nequit: noli hujus rei meminisse, per te metipsum te obsecro, noli, noli mi Deus, per misericordiam tuam. Anima, dixit Dominus, remediū est, quod jam sciunt, ut agnoscant errores, atq; de ijs doleant, & emendent futura, jam verò facta corrigant, quantum poterunt. Da ipsis itaque, respondi ego, mi Deus lumen, & necessariam dispositionem ad illud acceprandum: siquidem scis, quæ sit nostra miseria, & quàm parum possimus ac valeamus absq; te. Bene est, dixit Dominus eadem sumâ gravitate, bene est Anima, quiesce modò, quiesce modicum in me, quia es fatigata. Absorpta fui in Domino per ecstasim, inter fiduciam & timorem, quamvis magis propenderem ad existimandū, nobis taliter minas tantum interminari, pro nostra emendatione. Intra paucos dies mihi fuit nuntiatum, bella, & alia esse in meliore statu. Deus omnibus medeat, prout potest. Amen.

Multa alia Venerabilis Marina prestitit in commune Hispaniæ emolumentum, quæ, quia diversius spectant ad alias materias, fuerunt supra in alijs tractatibus relata, & referentur infra suis locis.

CAPUT